

Arrest

nr. 167 599 van 13 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van 10 juli 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 mei 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 24 april 2012 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.05.2011 bij aangetekend

schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 07.06.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur op naam van S., H. (waarvan kopie in gesloten omslag in bijlage) blijkt het volgende:

"Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)"

1.3. Op 10 juli 2012 wordt de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van de beslissing de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, genomen op datum van 24/04/2012

wordt aan N. N. (+ 2 kinderen N. G. & G.)

geboren in Kirov op 01/01/1969 van Armeense nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 9 AUG 2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980). (...)"

"(...) In uitvoering van de beslissing de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, genomen op datum van 24/04/2012

wordt aan S. H. (+ 2 kinderen N. G. & G.)

geboren in Kirov op 07/10/1978 van Armeense nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 9 AUG. 2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980). (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partijen betogen in hun eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, als volgt:

“(…) 11.2.1 Verzoekers menen volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid dd. 24.04.2012 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard:

11.2.1.1 Het middel bestaat uit een schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van de materiële motiveringsplicht, doordat de aangewezen geneesheer-ambtenaar geen beoordeling heeft gegeven omtrent de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient de aangewezen ambtenaar- geneesheer o.m. de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te onderzoeken en vervolgens daaromtrent advies te verlenen aan de gemachtigde van verwerende partij.

Artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: “(…)”

Uit lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de ambtenaar-geneesheer conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, dient te beoordelen.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer die naar aanleiding van de aanvraag om verblijfsmachtiging dd. 13.05.2011 werd aangeduid door de gemachtigde van de Staatssecretaris, blijkt evenwel dat een dergelijke toegankelijkheidsonderzoek door hem niet is gebeurd. Er werd door deze geneesheer enkel gesteld dat op basis van de vermelde medische gegevens er voor verzoekster geen nood zou zijn aan mantelzorg en zij kan reizen.

Door geen beoordeling te geven omtrent de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst schendt de bestreden beslissing voormeld artikel 9ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, aangezien deze problematiek werd opgeworpen in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging.

Bovendien is de bestreden beslissing om deze reden ook niet afdoende gemotiveerd (schending van de materiële motiveringsplicht), aangezien de aangewezen geneesheer ambtenaar zelf geen onderzoek heeft gevoerd naar de toegankelijkheid, zodat dan ook niet kon worden gesteld dat verzoekster thans geen aandoening heeft die een reëel risico inhoudt op haar leven of fysieke integriteit, of een reëel risico inhoudt op een menselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomst land is. Omtrent de behandelingsmogelijkheden werd in de bestreden beslissing immers niks gesteld.”

2.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.1.5. De schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel dienen onderzocht te worden in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.1.6. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

2.1.7. Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 april 2012, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, en dat zich in het administratief dossier bevindt, vermeldt het volgende:

“(...) Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 13.05.2011.

Graag verwijs ik naar eerdere adviezen van collega dr. Goorts (d.d. 19/11/2010 en 10/12/2010) en collega dr. Strale (d.d. 12/04/2011).

Voor mijn advies maak ik gebruik van de volgende medische stukken:

- *Medisch getuigschrift (d.d. 9/5/2011) ingevuld door dr. Deridder, huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een hartaandoening heeft (ritmestoornissen en chronische hypotensie);*

- *Medisch getuigschrift (d.d. 10/12/2011) ingevuld door dr. Willems, chirurg, waaruit blijkt dat betrokkene ritmestoornissen en hypotensie heeft, evenals ernstige epilepsie.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat de beschreven aandoeningen van deze 33-jarige vrouw reeds uitvoerig werden behandeld in de adviezen van de collega-artsen. Er zijn geen nieuwe medische elementen in het dossier te weerhouden.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. (...)

2.1.8. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen niet betwisten dat de in de aanvraag beschreven aandoeningen *“reeds uitvoerig werden behandeld in de adviezen van de collega-artsen”* en er geen nieuwe medische elementen in het dossier te weerhouden zijn.

De verzoekende partijen menen evenwel dat de arts-adviseur nagelaten heeft de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te beoordelen.

Verzoekende partijen gaan met hun kritiek evenwel volledig voorbij aan de inhoud van de adviezen waarnaar de arts-adviseur in zijn advies van 12 april 2012 heeft verwezen en die zich bevinden in het administratief dossier. Deze adviezen betreffen het advies van 12 april 2011, het advies van 10 december 2010 en het advies van 19 november 2010.. Allen bevatten een onderdeel waarin een beoordeling wordt gedaan over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen en opvolging in het herkomstland, met name : *“Disponibilité des soins et du suivi au pays d'origine/de reprise – Accessibilité des soins et du suivi au pays d'origine/de reprise”* of *“Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland, Armenië”*.

Het advies van 12 april 2011 vermeldt het volgende:

“(...) Disponibilité des soins et du suivi au pays d'origine/de reprise

Les médicaments suivantes sont disponibles sans difficultés en Arménie sur base des données émanant du Scientific Centre of Drug and Médical Technology Expertise dont la dernière mise à jour remonte au 28.02.2011 :

acide valproïque: http://www.pharm.am/iurdocs_list2.php?pg=13&id=10&langid=2.

Carbamazépine: http://www.pharm.am/iurdocs_list2.php?pg=13&id=10&langid=2.

Bisoprolol: http://www.pharm.am/iurdocs_list2.php?pg=13&id=10&langid=2.

Ibuprofène: http://www.pharm.am/iurdocs_list2.php?pg==13&id=10&langid=2.

Propranolol: http://www.pharm.am/iurdocs_list2.php?pg=13&id=10&langid=2.

Le Flécaïnide n'est pas repris dans le registre arménien des médicaments, mais d'autres antiarythmiques sont bien disponibles, comme la Digoxine, l'Aténolol et le Vérapamil dont les indications sont similaires. Ces médicaments figurent dans la liste des médicaments essentiels: <http://www.pharm.am/basis.php?pg=5&lanqid=2>.

Les soins psychologiques

<http://www.doctors.am/en/doctor/sourb%20astvatsamavr%20medical%20center/1295?page=1> et neurologiques <http://www.armeniamedicalcenter.am/en/departments/neurology.html> sont disponibles en Arménie. Il en va de même pour les soins cardiologiques <http://www.spvur.am/eng/4304.htm>. En ce qui concerne le réseau de soins de santé primaire, nous nous référons au rapport de Mme Katy Verzelen, fonctionnaire à l'immigration du SPF Intérieur.

Accessibilité des soins et du suivi au pays d'origine/de reprise

En outre, le site internet «Social Security Online¹», nous apprend que l'Arménie dispose d'un système d'assurance sociale protégeant les salariés et indépendants, contre les risques de maladies, accidents de travail et maladies professionnelles.

De plus, le rapport d'entretien entre un fonctionnaire de l'immigration et Mme Ruzanna Yuzbashyan, mentionne que les consultations pour les soins de base, les radiographies et analyses en laboratoire sont gratuites dans les dispensaires. Il indique également que certains soins de santé spécialisés sont administrés gratuitement aux groupes sociaux plus défavorisés établis sur base de critères en rapport avec leurs besoins et leurs ressources.

De plus, d'après leur demande d'asile, le mari de l'intéressée, âgé de 42 ans, a déjà travaillé dans leur pays d'origine comme chauffeur de poids lourd. Et rien n'indique qu'il serait dans l'impossibilité de travailler à nouveau en Arménie et rien ne démontre qu'il serait exclu du marché de l'emploi.

De plus, les intéressés ont encore de la famille en Arménie. Ceux-ci pourraient les aider financièrement ou les accueillir si nécessaire. Les soins sont donc disponibles et accessibles en Arménie. (...)

Het advies van 10 december 2010 vermeldt het volgende :

“(...) Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland, Armenië :

Verwijzend naar de herkomstlandinformatie in het eerdere medisch advies van mijnentwege m.b.t. de gezondheidsproblemen aangehaald door de betrokkene (medisch advies van 19/11/2010). Verwijzend naar lijsten van geregistreerde geneesmiddelen van het Scientific Centre of Drug and Medical Technology Expertise (SCDMTE) in Armenië, bekomen op 9/12/2010 via <http://www.pharm.am/iurdocs2.php?pg=13&lanaid=2> : hieruit blijkt dat o.a. Zolof (farmaceutische stof sertraline) geregistreerd is in Armenië en op voorschrift verkrijgbaar is. Over de beschikbaarheid van mirtazapine resp. pipamperon in Armenië werd hier geen informatie teruggevonden, doch andere antidepressiva zoals bvb. Trittico (farmaceutische stof trazodon) en Cymbalta (farmaceutische stof duloxetine) zijn wel geregistreerd en op voorschrift verkrijgbaar in Armenië; ook andere antipsychotica zoals bvb. Haloperidol (farmaceutische stof haloperidol) en Risperidol (farmaceutische stof risperidon) zijn geregistreerd en op voorschrift verkrijgbaar in Armenië.

Medicamenteuze behandeling met antidepressiva en antipsychotica is met andere woorden beschikbaar in Armenië, indien noodzakelijk/gewenst kunnen mirtazapine en pipamperon vervangen worden door een ander antidepressivum resp. een ander antipsychoticum. Psychotherapie en psychiatrische behandeling/opvolging in het algemeen zijn eveneens beschikbaar in Armenië. (...)”

Het advies van 19 november 2010 vermeldt het volgende:

“(...) Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland, Armenië :

- Verwijzend naar een mail dd. 4/11/2008 van professor Ara Babloyan van het Arabkir Joint Medical Centre in Yerevan, blijkt dat psychotrope geneesmiddelen beschikbaar zijn volgens de essentiële geneesmiddelenlijst en dat er in alle poliklinieken een psychiatrisch kabinet is, terwijl psychiatrische afdelingen alleen in enkele medische centra beschikbaar zijn. Dat psychische zorgen gratis zijn op voorschrift van de huisarts. Dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. Dat psychische aandoeningen opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen.

Verwijzend naar een schrijven dd. 25/5/2009, eveneens van professor Ara Babloyan, blijkt dat antidepressiva en neuroleptica (antipsychotica) beschikbaar zijn in Armenië, volgens het voorschrift van de arts. Dat o.a. het antidepressivum Roxetine (farmaceutische stof paroxetine) en de benzodiazepine Zolam (farmaceutische stof alprazolam) en de bètablokker Emconcor

(farmaceutische stof bisoprolol) beschikbaar zijn in Armenië en wat de kostprijs is van deze geneesmiddelen. Dat psychotherapie beschikbaar is in Armenië, alsook opvolging door een psycholoog of psychiater en door een cardioloog. Dat patiënten met psychische aandoeningen medische zorgen kunnen genieten van psychiaters in de lokale poliklinieken in de hoofdstad of in de regio's van Armenië, ofwel in gespecialiseerde medische centra. Wat de gemiddelde kostprijs is van een consultatie bij een arts en wat de kostprijs is van een consultatie bij een specialist. Dat opvolging door een psycholoog enkel mogelijk is in de hoofdstad Yerevan of in de steden van de Armeense Republiek, Gjoemri, Vanadzor en Spitak. Dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen (inclusief acute psychische aandoeningen of chronische, verslechterende psychische aandoeningen). Dat psychologische opvolging daarentegen te betalen is.

Verwijzend naar lijsten van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië van het Scientific Centre of Drug and Medical Technology Expertise in Armenië, bekomen op 19/11/2010 via <http://www.pharm.am/iurdocs2.php?pq=13&lanaid=2> : hieruit blijkt dat o.a. Velaxin (farmaceutische stof venlafaxine), Trittico (farmaceutische stof trazodon) en Zolam (farmaceutische stof alprazolam) geregistreerd zijn in Armenië en op voorschrift verkrijgbaar zijn. Ook Depakine chrono (farmaceutische stof valproïnezuur + valproaat) is geregistreerd en op voorschrift verkrijgbaar in Armenië; Ibuprofen (farmaceutische stof ibuprofen) is geregistreerd en zowel vrij als op voorschrift verkrijgbaar in Armenië.

Verwijzend naar de informatie dd. 19/11/2010, afkomstig van de Armeense gouden gids (bekomen via <http://www.spvur.am/en/yellow> blijkt dat er in Armenië verschillende medische centra zijn en dat behandeling van cardiologische (hartritmestoornissen) en neurologische aandoeningen beschikbaar is in Armenië.

De aangehaalde medicamenteuze behandeling (venlafaxine, trazodon, alprazolam, natriumvalproïnezuur +natriumvalproaat, ibuprofen) is met andere woorden beschikbaar in Armenië. Psychotherapie en psychiatrische behandeling/opvolging in het algemeen zijn eveneens beschikbaar in Armenië.

Ook behandeling/opvolging van neurologische en cardiologische aandoeningen (cfr. migraine resp. cardiale klachten) is overigens beschikbaar in Armenië. (...)"

Zoals blijkt gaan verzoekende partijen met hun kritiek volledig voorbij aan het gegeven dat er wel reeds een onderzoek is gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen en opvolging in het land van herkomst. Nu verzoekende partijen niet betwisten dat zij bij de aanvraag van 13 mei 2011 geen nieuwe medische elementen hebben voorgelegd, is het ook geenszins kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur in zijn advies van 24 april 2012 teruggrijpt naar de eerder gegeven adviezen waar een uitvoerige bespreking is gedaan van de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland.

2.1.9. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. De verzoekende partijen betogen in hun tweede middel, gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, als volgt:

"(...) II.2.2 Verzoekers menen volgend(e) middel(en) te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding met name het bevel om het grondgebied dd. 10.07.2012 te verlaten (als accessorium van de beslissing dd. 24.04.2012 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard):

11.2.2.1 Het eerste middel tegen het bevel bestaat uit een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheid, de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 EVRM, doordat verwerende partij bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met de ontoereikende behandelingsmogelijkheid in het land van herkomst.

Bij het nemen van het bevel werd door verwerende partij geen rekening meer gehouden met de medische toestand van verzoekster en met name met de ontoereikende behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Gelet op de ernstige gezondheidstoestand van verzoekster en de ontoereikende behandeling in haar land van herkomst heeft verwerende partij dan ook in strijd met artikel 3 EVRM het bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij had alvorens het bevel uit te vaardigen een onderzoek moeten voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan.

Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161:

'Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen. '

Gelet op de afwezigheid van een dergelijk onderzoek moet worden aangenomen dat het voor verzoekers dan ook onmogelijk is om terug te keren omwille van de medische redenen van verzoekster. (...)'

2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.2.5. De Raad verwijst vooreerst naar de bespreking van het eerste middel, waaruit blijkt dat er wel degelijk een onderzoek is gebeurd naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland van de verzoekende partijen, en dit zowel op het vlak van de beschikbaarheid als de toegankelijkheid ervan.

Verzoekende partijen maken dan ook geenszins aannemelijk dat er geen rekening zou gehouden zijn met de medische toestand van eerste verzoekende partij alvorens de bevelen om het grondgebied te verlaten te treffen. De verzoekende partijen maken evenmin op enige concrete wijze aannemelijk dat er geen of ontoereikende behandelingsmogelijkheden zouden zijn in Armenië. Zij beperken zich in dat kader tot een bloot en niet onderbouwd betoog. De arts-adviseur heeft in zijn advies van 12 april 2012 expliciet verwezen naar eerdere adviezen van zijn collega's die werden gegeven omtrent de medische toestand van eerste verzoekende partij. Uit deze adviezen, zo is uit de bespreking van het eerste middel gebleken, blijkt duidelijk dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Armenië werd nagegaan. De verzoekende partijen maken op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat dit op kennelijk onredelijke wijze zou zijn gebeurd, en maken een mogelijke schending van artikel 3 EVRM dan ook geenszins aannemelijk. Verzoekende partijen hebben niet aangetoond dat eerste verzoekende partij de noodzakelijke medische behandeling niet kan verkrijgen in het land van herkomst. Verzoekende partijen maken, gelet op het ontbreken van enig element dat wijst op ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat, in het land waarnaar eerste verzoekende partij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

2.2.6. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. De verzoekende partijen betogen in hun derde middel als volgt:

"(...) II.2.2.2 (...) een schending van artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, doordat de uitvoering van de beslissing een miskennis uitmaakt van het recht op eerbiediging van het recht op een privé- en familielevens.

Het moet worden vastgesteld dat verwerende partij verzoekster (en hun kinderen) verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op enige wijze haar inmenging op het privé- en familielevens, te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Dat verwerende partij bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van integratie, gedwongen terug te moeten keren, en waarbij er geen rekening werd gehouden met het privé en familielevens van verzoekster.

Het is duidelijk dat er geen enkele proportionaliteit bestaat tussen een dergelijke eis om het grondgebied te verlaten en de ingrijpende gevolgen voor het familielevens van verzoekers.

De louter formele uitvaardiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, vormt dan ook een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoeker op de eerbiediging van zijn privélevens en familielevens, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 10.07.2012 vormt dan ook een schending van artikel 8 EVRM, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 24.04.2012 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, is dan ook op zijn plaats. (...)"

2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.3.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven

dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partijen de 'integratie' waarover zij het hebben op geen enkele wijze concreet aannemelijk maken noch toelichten. Zij beperken zich tot een louter theoretisch betoog zonder duidelijk aan te tonen wat moet verstaan worden onder hun "integratie". Het bestaan van een beschermenswaardig privéleven wordt ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk gemaakt.

Verder stelt de Raad vast dat de bevelen om het grondgebied te verlaten gelden voor het hele gezin aangezien alle leden van het gezin zich op illegale wijze op het grondgebied bevinden, zodat van een schending van het gezinsleven bij een eventuele uitvoering van het bevel geen sprake kan zijn nu de leden van het gezin niet van elkaar gescheiden worden door de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Een schending van het gezinsleven is dan ook niet aan de orde.

In zoverre de verzoekende partijen nog menen dat artikel 8 EVRM een formele motiveringsplicht inhoudt, kunnen zij niet worden gevolgd.

De schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partijen het motief van de bevelen om het grondgebied te verlaten niet betwisten, namelijk: *"Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980)."* Dit motief blijft dan ook staan.

2.3.5. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER